

Arrest

nr. 313 207 van 19 september 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 27 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. DENUTTE *loco* advocaat K. VERSTREPEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 oktober 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 24 oktober 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 oktober 2024 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je Pashtoun en soennitisch moslim. Je bent afkomstig uit Lande Nawaqel, een dorp gelegen in het district Batikot in de provincie Nangarhar, waar je

samen met je familie langs vaderszijde in een grote qala (huis) woonde. Je vader werkte als landbouwer op de gronden van je familie, en was daarnaast ook een goede metselaar. Tijdens de zomer gingen je vader, moeder, broers en zussen soms ook naar Kabul, omdat het in jullie regio erg warm was. Ze huurden er dan een huis en je vader werkte er in de bouw. Jij bleef meestal bij je grootouders in het dorp omdat je naar school ging in Batikot, en er ook aan sport deed.

In het verleden maakte je vader ruzie met N. J. (...), een dorpeling die wat verderop woonde. Waarover weet je niet, maar de ruzie werd steeds groter en groter. Toen H. (...), één van de familieleden van N. J. (...) doodgeschoten werd, beschuldigde N. J. (...) jouw vader hiervan. Na de dood van H. (...) werd er een jirga (traditionele vergadering) georganiseerd waarbij de dorpsoudsten besloten dat jouw vader 800.000 Afghani moest betalen. Nadat je vader dit geld betaalde waren de problemen echter niet voorbij. Zo werd jij op een avond beschoten nabij je huis toen je terugkwam van het sporten. Je ooms hoorden dit, kwamen naar buiten en schoten eveneens naar deze mensen of in de lucht. Enkele maanden later werd er een bom geplaatst naast de deur van jullie huis. Bij deze ontploffing raakte gelukkig niemand gewond, enkel jullie deur was beschadigd. Ook kwamen ze een keer gewapend naar jullie huis en schoten ze naar je vader toen hij buiten ging kijken. Je vader sprak meerdere keren met de dorpsouderen over deze incidenten maar telkens vroegen ze getuigen en konden ze niets doen omdat de familie van N. J. (...) zei dat jullie aan het liegen waren. Een tijdje na de jirga werd je vader neergeschoten terwijl hij onderweg was naar huis. Hij raakte ernstige gewond en overleed na ongeveer één à twee maanden omdat hij niet de juiste behandeling kreeg. Na de dood van je vader was het even rustig. Enkele maanden later viel echter de Afghaanse regering en nam de taliban de macht over. De familie van N. J. (...) waren allemaal een soort taliban geworden en droegen altijd en overal wapens. Via meisjes en buurvrouwen in het dorp hoorde je mama dat ze naar je vroegen en dat de kans bestond dat ze jou zouden doden net zoals je vader. Je moeder was bang en vroeg hulp van je paternale oom, die op zijn beurt met een smokkelaar sprak en je vertrek regelde.

Twee of drie maanden na de val van de Afghaanse regering (die plaatsvond in augustus 2021) verliet je je dorp en ook je land. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk werd je naar België gesmokkeld. Op 10 oktober 2022 diende je je verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de familie van N. J. (...) die intussen leden van de taliban zijn.

Ter ondersteuning van dit verzoek leg je volgende documenten neer: een kopie van je vaders en moeders taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, een kopie van de brief die opgesteld werd tijdens de jirga en aangeeft dat je vader 800.000 Afghani moest betalen, drie foto's van je vader, enkele bewijzen van recente afspraken bij een psychotherapeut en een verslag van deze therapeut.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een andere bijzondere procedurele nood in jouw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zo verklaarde je tijdens het onderhoud bij het CGVS dat je onderweg naar België veel problemen en moeilijkheden hebt gekend. In Bulgarije werd je meermaals opgepakt door de politie, ervan verdacht een smokkelaar te zijn en heel erg geslagen (CGVS p.11). Nadat je aankwam in België begon je ongeveer één keer per week naar een dokter (psychotherapeut) te gaan (CGVS p.12). Je had immers moeite om in slaap te vallen en ook om door te slapen. Je had nachtmerries en op school voelde je je te zwak en kon je je niet concentreren. Je toestand is nog niet beter, je hebt nog tijd nodig om te herstellen (CGVS p.12). Uit het onderhoud bij het CGVS blijkt inderdaad dat je heel wat hebt meegemaakt op je reisweg. Je verklaringen hierover waren zelfs langer en gedetailleerder dan je asielrelaas (CGVS p.15-16). Het onderhoud is echter vlot verlopen en er zijn geen indicaties dat je moeilijkheden zou

hebben gehad die je niet in staat stelden om je correct uit te drukken. Aan het begin van het onderhoud werd je erop gewezen dat er geregeld pauze zou genomen worden en dat je zelf ook steeds om pauze mocht vragen (CGVS p.3). Er werd na elk uur een pauze genomen (CGVS p.12, 19, 24) en toen je bij de laatste pauze melding maakte van hoofdpijn werd tevens voorgesteld om af te ronden en indien nodig een tweede onderhoud te organiseren (CGVS p.24). Je wilde echter liever geen tweede interview en ging akkoord om nog even verder te gaan. Het onderhoud duurde na deze laatste pauze nog ongeveer een kwartier, waarna jouw voogd en advocaat nog opmerkingen maakten (CGVS p.24, 27). De brief van je psychotherapeut (zie groene map) bevestigt je slaapproblemen en nachtmerries en geeft aan dat je één keer om de twee weken op gesprek komt. Er wordt eveneens gewezen op je zware reisweg en het geweld dat je tijdens deze weg ervaarde, wat een traumatiserende ervaring was en voor traumatische stress zorgt (zie brief Fedasil d.d.26.07.2023). Uit dit attest blijkt verder echter niet dat je zou kampen met dermate ernstige psychische problemen dat je niet bij machte mag worden geacht om jouw procedure internationale bescherming te doorlopen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Ten tweede wordt op basis van jouw verklaringen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat er in jouw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Je bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van jouw verklaarde vrees voor de dorpelingen waarmee je vader een conflict zou gehad hebben, en ook de problemen van je vader zelf zijn twijfelachtig.

Zo dient vooreerst het volgende opgemerkt te worden. Gevraagd met wie je vader juist problemen had verklaarde je dat deze mensen in je dorp wonen en dat zij tot een bepaalde stam behoren gelinkt aan het district van Khogyani. Je noemde het “een klein stammetje”, maar wist vreemd genoeg helemaal niet hoe deze stam dan juist heet. De uitleg dat je de naam nooit vroeg (CGVS p.17) kan hierbij niet overtuigen. Je bent immers Pashtoun van etnische origine, een eeuwenoude bevolkingsgroep die over een heus tribaal systeem beschikt en waarbij je stam onlosmakelijk verbonden is met je identiteit. Het tribale systeem structureert en ordent de lokale samenleving. Ook gebruiken Pashtounen hun tribale rangorde om hun posities in conflicten en hun solidariteit te bepalen (zie “The Pashtun Tribal System” in blauwe map). Dat je wel zou weten dat deze mensen tot een andere stam behoorden maar tegelijkertijd nooit zou opgevangen of gehoord hebben over welke stam het eigenlijk ging, is dan ook bijzonder weinig aannemelijk. Voorts sprak je over een vader, genaamd N. (...), en twee zonen, N. J. (...) en W. J. (...). Of dit zijn enige twee zonen waren wist je echter evenmin. Je kon louter aangeven dat er “veel mensen” in zijn gezin waren, “veel mannen” (CGVS p.17), wat wederom erg oppervlakkig is. Daarnaast zei je dat deze mensen behalve in jouw dorp ook ergens anders woonden, maar wist je tegelijk niet waar zij ook nog woonden (CGVS p.17). Gevraagd hoe je dit wist verklaarde je dat zulke zaken ‘heel zichtbaar’ zijn in jouw dorp, waar mensen de hele dag tegenover hun huis, langs de straat of langs de begraafplaats staan (CGVS p.18). Rekening houdend met deze uitleg is het alleen maar eigenaardiger dat je noch de stamnaam noch het juiste aantal zonen van het gezin van N. (...) kent. Ook woonden de mensen waarmee je vader problemen had slechts op zo’n tien minuten of minder stappen van je huis en bouwden zij dit huis volgens jou lang geleden. Jij was destijds nog een kind maar oud genoeg om alles te begrijpen (CGVS p.17, 18). Deze mensen woonden met andere woorden verschillende jaren dichtbij jou en je familie, waardoor kan worden verwacht dat je meer concrete informatie zou kunnen geven. Gevraagd wat de vader (N. (...)) voor werk deed antwoordde je dat hij niks deed en zijn zonen geld verdienden, maar kon je dan weer niet verduidelijken wat zij deden. Zo stelde je dat zij als arbeiders werkten, “de helft iets deed en de andere helft deed iets anders”, maar zou je nooit begrepen hebben wat ze eigenlijk aan het doen waren (CGVS p.18). Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen over dorpelingen, alsook burenen, met wie je vader in een ernstig conflict verwickeld raakte, plaatsen onvermijdelijk de eerste vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je asielmotieven.

Daarenboven waren ook je verklaringen over de problemen zelf weinig consistent en overtuigend. Eerst zei je namelijk dat een zekere H. (...) lang geleden ruzie maakte met je vader. Je vader was boos op hem, schold hem uit en bedreigde hem. Daarna werd H. (...) gedood en beschuldigde de familie van N. J. (...) je vader hiervan (CGVS p.18). Gevraagd waarmee je vader H. (...) bedreigde verklaarde je echter plots dat je vader ruzie maakte met N. J. (...), niet met H. (...) (CGVS p.19), maar wist je tegelijkertijd nog steeds niet te zeggen waarmee je vader hem dan bedreigde. Nochtans besloten de dorpsoudsten net om die reden (CGVS p.13) dat je vader een soort compensatiegeld moest betalen, en is het dan ook opvallend dat je niet weet welke bedreiging je vader geuit zou hebben. Verder verklaarde je dat “kort” na de dood van H. (...) een jirga

(traditionele vergadering volgens Pashtunwali of de sociale code van Pashtunen) werd gehouden. Hoeveel tijd er juist zat tussen zijn overlijden en deze jirga kon je echter niet concretiseren (CGVS p.19). Daarbij verklaarde je dat tijdens deze jirga besloten werd dat je vader 800.000 Afghani moest betalen, wat hij ook deed. Door het betalen van dit bedrag mocht dat andere gezin in de toekomst geen wraak op jullie nemen (CGVS p.20). De familie van H. (...) aanvaardde dit geld maar ging, in tegenstelling tot wat bepaald werd in de jirga, alsnog over tot wraak (CGVS p.20-21). Het eerste dat volgens jou gebeurde na de jirga was immers de beschieting van je vader, waarna hij kwam te overlijden (CGVS p.21). Gevraagd hoelang na de jirga dit gebeurde valt het echter op dat je geen enkele schatting van de tijd kon maken. Je wist zelfs niet te duiden of het om dagen, weken of misschien wel jaren ging (CGVS p.21). Hierbij kan worden opgemerkt dat je tot en met de zesde graad naar school in Afghanistan. Je bleef hiervoor zelfs samen met je grootouders in je dorp terwijl je ouders in de zomer naar Kabul gingen (CGVS p.7-8). Het was bovendien een privéschool, waar de leerkrachten op tijd kwamen en (goed) voor de leerlingen zorgden (CGVS p.8). Er kan met andere woorden worden aangenomen dat je kennis had van alsook vertrouwd was met het gebruik van de kalender. Zo kon je immers ook specificeren dat je ongeveer twee jaar en half naar de madrassa ging (CGVS p.8). Daarbij volgde je gedurende twee of drie maanden zelfs een privé cursus Engels in de bazaar van Batikot. Je kan goed lezen en schrijven in het Pashtu en ook wat Engels lezen (CGVS p.9). Dat je ondanks deze mate van geschooldheid geen concreter zicht kan geven op de tijd tussen de jirga en de beschieting van je vader, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielmotieven.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de brief, die volgens jou opgesteld werd tijdens de jirga, aangeeft dat je vader op 15 juni 2020 beschuldigd werd van moord (zie vertaling brief in groene map) en verklaarde jij dat de jirga kort na de moord op H. (...) plaatsvond (CGVS p.19). Tegelijk gaf je aan dat je Afghanistan zeven of acht maanden na de dood van je vader verliet (CGVS p.21, 22), of een drietal maanden na de val van de voormalige Afghaanse regering (CGVS p.10, 22). Je vader zou dus zo'n vier maanden voor de val, die plaatsvond in augustus 2021, overleden zijn, oftewel bijna een jaar na de moord op H. (...). Dat de familie van H. (...) bijna een jaar wachtte om effectief wraak te nemen is minstens twijfelachtig, net zoals het gegeven dat je vader na deze beschieting volgens jou nog zeker meer dan een maand leefde maar je niet weet in welk ziekenhuis hij destijds verbleef. De verklaringen dat je zelf nooit bent meegegaan, dat hij naar "teveel dokters" en "teveel ziekenhuizen" ging en dat hij door andere volwassenen werd gebracht (CGVS p.22), kunnen hierbij opnieuw niet overtuigen. Je vader was gedurende die maand dat hij nog leefde immers ook soms thuis, en dat je geen enkel voorbeeld kan geven van een plaats waar hij behandeld werd of waar je familie hem van bij jullie thuis naartoe bracht, ondermijnt deze gebeurtenissen evenzeer.

Minstens even opvallend zijn je verklaringen over de gang van zaken na het overlijden van je vader, en je beweerde eigen problemen met de familie van H. (...). Zo gaf je aan dat er na de dood van jouw vader niets concreet meer gebeurde, behalve dat de taliban de macht overnam en de familie van H. (...) "gewapend" werden (waarbij de bedenking gemaakt kan worden dat ze eerder ook al gewapend waren), alsook "een soort van taliban" (CGVS p.22, 24). Je moeder werd bang, want meisjes en vrouwen uit het dorp zeiden tegen haar dat deze mensen van plan waren om hetzelfde met jou te doen zoals met je vader (CGVS p.23, 24). Je verklaarde dat je moeder je de eerste dagen nadat ze dit hoorde nergens naartoe liet gaan, maar dat je niet elke dag kon thuisblijven (CGVS p.24-25). Het was weliswaar niet meer "vrolijk" en niet meer zoals vroeger (CGVS p.25). Gevraagd of deze mensen (de familie van H. (...)) jou destijds ooit rechtstreeks bedreigden, antwoordde je dat je hen deze kans niet hebt gegeven (CGVS p.25), wat echter niet klopt. Je was na de dood van je vader en na de val van de Afghaanse regering immers nog verschillende maanden in jouw land (zie supra). Bovendien ging je naar school tot aan je vertrek (CGVS p.8) en bleef je daarnaast ook nog je sport beoefenen, beiden op zo'n twintig minuten of meer stappen van je thuis (CGVS p.8, 9). De verklaringen dat je 'op een discrete manier' naar school ging, gezien dit tegen de beslissing van je mama was, en dat je mama je niet meer naar school liet gaan maar jij toch bleef gaan omdat je geïnteresseerd en gemotiveerd was (CGVS p.9), houden hierbij allesbehalve steek. Indien je vader immers werkelijk vermoord werd door de familie van H. (...), deze familie intussen een soort taliban waren geworden (die nota bene de macht hadden gegrepen) én er geruchten de ronde deden dat ze met jou hetzelfde wilden doen (zie supra), is het volstrekt onaannemelijk dat je toch naar school zou blijven gaan zijn, alsook je sport bleef beoefenen én desondanks zelf geen problemen kende. Dat deze mensen aan iedereen over jou vroegen, bij de taliban aangesloten waren en macht hadden (CGVS p.25), zijn elementen die dit alles alleen maar onwaarschijnlijker maken. Daarenboven verklaarde je tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat je in deze periode "voortdurend binnenshuis" bleef en "ondergedoken leefde" (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d.24.05.2023 vraag 3.5), een flagrante tegenstrijdigheid die de ongeloofwaardig van jouw eigen problemen wederom bevestigt. Ook gaf je tijdens dit interview aan dat je gedurende deze periode op verschillende plaatsen in jouw dorp, Lande Nawagel, verbleef, terwijl je aan het CGVS dan weer liet verstaan dat je in jouw dorp enkel in jouw eigen huis was en daarnaast ook bij verre familie in Saracha onderdook (CGVS p.25-26). Je was naar eigen zeggen "soms daar, soms thuis", maar de meeste tijd heb je toch in je eigen dorp doorgebracht voor je vertrek (CGVS p.26). Dat je enerzijds onderduikt maar anderzijds toch hoofdzakelijk in je dorp bent gebleven en zelfs je school en sport verderzette, raakt werkelijk kant noch wal.

Het hoeft dan ook weinig betoog dat dit alles bijzonder weinig coherent en consistent is, en de bedrieglijkheid van je asielrelaas louter benadrukt.

Daarbij is het compleet onduidelijk om welke reden deze mensen jou net zoals je vader zouden willen vermoorden, en kon jij ook hier geen overtuigend antwoord op geven (CGVS p.25). Gevraagd of andere familieleden van jou ook problemen hadden met deze mensen stelde je dit niet te weten omdat je altijd te kort met je moeder spreekt en slechts over dagelijkse problemen (CGVS p.25), hetgeen niet alleen een opvallend ontwijkend maar ook ongeloofwaardig antwoord is. Wat er ook van zij, in de tijd dat jij er zelf nog was hadden deze mensen volgens jou één keer een gevecht met je vader waar ook je paternale ooms bij waren (CGVS p.25), maar verder hadden je ooms kennelijk geen ernstige problemen. Nochtans zijn zij de broers van je vader en zouden ze, net zoals jij over jezelf beweert, eveneens in aanmerking kunnen komen om je familie nog meer schade toe te brengen (CGVS p.25), en is het dan bizar dat dit totaal niet aan de orde is. In diezelfde context kan nog opgemerkt worden dat je ook beweerde een keer beschoten te zijn en dat een andere keer een bom geplaatst werd bij de deur van jullie huis (CGVS p.15). Dit gebeurde volgens jou allebei lang geleden, nog voor de dood van je vader (CGVS p.23). Dat je familie ondanks de ernst van dergelijke incidenten toch gewoon in jullie dorp bleef wonen, valt eveneens moeilijk te geloven. Zoals eerder aangehaald brachten je vader, moeder, broers en zussen soms de zomer in Kabul door. Ze huurden er een huis en je vader kon er makkelijk werk vinden als arbeider – hij was immers een hele goed metselaar – en geld verdienen (CGVS p.7). Je familie was dus bekend met deze stad en had er toevlucht kunnen zoeken. Bovendien woont ook één van je tantes langs vaderszijde in Kabul en woont zowat je hele familie langs moederszijde in Pakistan (CGVS p.14). Je grootouders leven dan weer in Saracha zoals andere verre familieleden, de plaats waar ook jij zou “ondergedoken” zijn (CGVS p.14). Je familie beschikte met andere woorden over een divers netwerk waarop ze beroep konden doen om aan de problemen in jullie dorp te ontsnappen. De vaststelling dat ze dit niet deden holt de geloofwaardigheid van je asielrelaas onvermijdelijk verder uit.

Gelet op wat voorafgaat heb je niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat je er een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet jou zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die je neerlegde ter ondersteuning van jouw verzoek kunnen de beoordeling omtrent je verzoek niet wijzigen. De kopieën van de taskara's of Afghaanse identiteitsbewijzen van je vader en moeder kunnen immers hooguit je verklaarde Afghaanse nationaliteit en identiteit ondersteunen. De brief die opgesteld werd tijdens de jirga geeft louter aan dat een zekere Dawood, zoals je vader heet, beschuldigd werd van het vermoorden van “onbekende personen” en hiervoor 800.000 afghani moet betalen. Niet alleen is het vreemd dat er in deze brief over het vermoorden van meerdere personen gesproken wordt, maar ook wordt erin gesteld dat deze Dawood een inwoner is van een dorp genaamd Kaan aw Qatarghay in het district Rodat (zie vertaling brief in groene map). Nochtans verklaarde jij dat jij en je familie, en dus ook je vader, in het dorp Lande Nawaqel in het district Batikot woonde, wederom een inconsistentie die verder afbreuk doet aan je asielrelaas. Minstens even noemenswaardig is dat in deze brief aangegeven wordt dat Nadir Khan, aan wiens familie je vader het geld moest betalen, “een inwoner van de provincie Kabul is die momenteel in de provincie Nangarhar woont”. Dat hij in hetzelfde dorp als je vader woonde (zoals jij immers beweerde, zie supra) wordt raar genoeg niet gezegd, en ook het gegeven dat hij oorspronkelijk afkomstig is van Kabul, iets wat jij helemaal niet geweten zou hebben (zie supra), is bijzonder opvallend. Zelfs als zou je je in Afghanistan niet bewust geweest zijn van de afkomst van de familie waarmee je vader zulke problemen had (hetgeen in herhaling erg onaannemelijk is), dan had je deze informatie met andere woorden ook zelf uit deze brief kunnen halen. De vaststelling dat je dit niet deed bevestigt alleen maar dat je asielmotieven verzinners zijn, net zoals de inconsistenties tussen je verklaringen en de inhoud van de brief. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van je asielrelaas te herstellen. Hetzelfde geldt voor de foto's van je vader, waarvan één foto na zijn overlijden zou gemaakt zijn. Een enkele foto van een lichaam zegt immers niets over wanneer, waar en in welke omstandigheden de persoon in kwestie zou overleden zijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Batikot (district), Nangarhar (provincie), Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelerand die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot ruim 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je ging er tot en met de zesde graad naar school, zo'n twee jaar naar de madrassa, en beoefende ook een lokale gevechtssport genaamd "wushu" (CGVS p.7, 8, 9). Je hebt nog contact met je familie in Afghanistan die in Saracha bij verre familieleden zouden verblijven (CGVS p.10), al kan hierbij opgemerkt worden dat gezien er geen geloof wordt gehecht aan je asielrelaas, ook de verhuis van je familie uit je eigen dorp twijfelachtig is. Wat er ook van zij, je netwerk in Afghanistan is in elk geval ruim genoeg daar

ook je grootouders, je paternale oom Y. K. (...), en soms ook je andere twee paternale ooms, in Saracha zouden verblijven (CGVS p.6). Daarnaast heb je nog een paternale tante in Kabul, waar tevens je eigen ouders in het verleden geregeld de zomer doorbrachten (CGVS p.7, 14). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Voorts gaf je zelf aan dat er, naast je verklaarde problemen met (of vrees voor) de dorpelingen die je vader viseerden, geen andere redenen zijn waarom je niet zou kunnen of willen terugkeren naar Afghanistan (CGVS p. 26). Verder geef je evenmin blijk van een daadwerkelijke verwestering, noch maak je in concreto aannemelijk dat in jouw hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor je bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én geviseerd of vervolgd. Ook louter op basis van de duur van je verblijf in België (op dit ogenblik één jaar) kan niet worden aangenomen dat je niet langer bekend zou zijn of voeling zou hebben met de Afghaanse waarden en normen waarmee je vertrouwd was bij je vertrek.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van dit middel voert verzoeker een omstandig betoog over het hoger belang van het kind, waarbij hij er (onder meer) op wijst dat hij net 16 jaar is geworden, en zijn psychologische kwetsbaarheid.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker uitvoerig in op zijn vrees voor vervolging en ernstige schade als terugkeerder uit het Westen na een afgewezen asielaanvraag die onder het talibanbewind moet leven.

In een derde middelonderdeel wijst verzoeker erop dat zijn cumulatief risicoprofiel voor hem het risico significant verhoogt.

In een vierde middelonderdeel gaat verzoeker dieper in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Verzoeker vraagt om hem te erkennen als vluchteling of om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een *powerpoint* van Nansen van november 2022 over het rapport “*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR (stuk 3);
- een briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 4);
- een attest van de Afghaanse ambassade van 2 mei 2023 (stuk 5);
- een standpunt van de FOD Buitenlandse Zaken over de hervatte afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel (stuk 6);
- e-mailverkeer tussen verzoekers advocaat en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (stuk 7);
- een brief van Fedasil van 26 juli 2023 (stuk 8);
- een kennisgeving aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (stuk 9);
- verzoekers individueel begeleidingsplan (stuk 10);
- een brief van verzoekers voogd (stuk 11);
- brieven van verzoekers leerkrachten (stuk 12);
- een inschrijvingsbewijs van verzoekers turnclub (stuk 13);
- *printscreens* uit de sociale media van verzoeker (stuk 14).

2.2.2. Bij een op 28 augustus 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken:

- een uittreksel uit het rapport “*Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities*” van Asyls van november 2023 (stuk 1);
- een update van de data van Eurostat de laatste 4 kwartalen (stuk 2);
- een verslag van het CIBA-team van het Rode Kruis Vlaanderen van 20 augustus 2024 (stuk 3);
- een certificaat, brief en foto van *Mind Spring* in verband met een door hem gevolgde cursus (stuk 4);
- een foto met zijn vriendin (stuk 5);
- een verslag van zijn buddy (stuk 6);
- e-mailverkeer in verband met zijn Time Out (stuk 7);
- brieven van leerkrachten (stukken 8-10);
- een brief van zijn begeleidster bij CIBA (stuk 11);
- een brief van zijn psychologe (stuk 12).

2.2.3. Op 30 augustus 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023 en aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij er niet in geslaagd is het CGVS te overtuigen van zijn verklaarde vrees voor de dorpelingen waarmee zijn vader een conflict zou gehad hebben en ook de problemen van zijn vader zelf twijfelachtig zijn, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hieraan tegemoet te komen werden verzoeker in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming de volgende steunmaatregelen verleend:

“Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het

bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst."

Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens dit interview voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 5 september 2023 was verzoeker net geen zestien jaar oud (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', nr. 4) en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk *Pashtou* en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden op het einde hun opmerkingen geven.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier in het algemeen afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in verzoekers land van herkomst.

De Raad benadrukt dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Ook van verzoeker als minderjarige kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij ongeveer veertien jaar was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en hij op het moment van zijn interview bij de DVZ vijftien en een half en op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS net geen zestien jaar oud was. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid en een algemeen betoog over het hoger belang van het kind niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, temeer nu daar tijdens de procedure rekening mee werd gehouden. De bepalingen aangaande het hoger belang van het kind doen overigens hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog als volgt toegelicht dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een andere bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt:

"Zo verklaarde je tijdens het onderhoud bij het CGVS dat je onderweg naar België veel problemen en moeilijkheden hebt gekend. In Bulgarije werd je meermaals opgepakt door de politie, ervan verdacht een smokkelaar te zijn en heel erg geslagen (CGVS p.11). Nadat je aankwam in België begon je ongeveer één keer per week naar een dokter (psychotherapeut) te gaan (CGVS p.12). Je had immers moeite om in slaap te vallen en ook om door te slapen. Je had nachtmerries en op school voelde je je te zwak en kon je je niet concentreren. Je toestand is nog niet beter, je hebt nog tijd nodig om te herstellen (CGVS p.12). Uit het onderhoud bij het CGVS blijkt inderdaad dat je heel wat hebt meegemaakt op je reisweg. Je verklaringen hierover waren zelfs langer en gedetailleerder dan je asielrelaas (CGVS p.15-16). Het onderhoud is echter vlot verlopen en er zijn geen indicaties dat je moeilijkheden zou hebben gehad die je niet in staat stelden om je correct uit te drukken. Aan het begin van het onderhoud werd je erop gewezen dat er geregeld pauze zou genomen worden en dat je zelf ook steeds om pauze mocht vragen (CGVS p.3). Er werd na elk uur een pauze genomen (CGVS p.12, 19, 24) en toen je bij de laatste pauze melding maakte van hoofdpijn werd tevens voorgesteld om af te ronden en indien nodig een tweede onderhoud te organiseren (CGVS p.24). Je wilde echter liever geen tweede interview en ging akkoord om nog even verder te gaan. Het onderhoud duurde na deze laatste pauze nog ongeveer een kwartier, waarna jouw voogd en advocaat nog opmerkingen maakten (CGVS p.24, 27). De brief van je psychotherapeut (zie groene map) bevestigt je slaapproblemen en nachtmerries en geeft aan dat je één keer om de twee weken op gesprek komt. Er wordt eveneens gewezen op je zware reisweg en het geweld dat je tijdens deze weg ervaarde, wat een traumatiserende ervaring was en voor traumatische stress zorgt (zie brief Fedasil d.d.26.07.2023). Uit dit attest blijkt verder echter niet dat je zou kampen met dermate ernstige psychische problemen dat je niet bij machte mag worden geacht om jouw procedure internationale bescherming te doorlopen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen."

Verzoeker hekelt dat met zijn psychologische kwetsbaarheid geen rekening werd gehouden, doch uit het voorgaande blijkt duidelijk dat daar wel degelijk rekening mee werd gehouden door het toestaan van pauzes, doch dat wordt geoordeeld dat niet blijkt dat hij zou kampen met dermate ernstige psychische problemen dat hij niet bij machte mag worden geacht om zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming te doorlopen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker toont door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar een brief van Fedasil van 26 juli 2023 (stukkenbundel verzoeker, stuk 8), zijn individueel begeleidingsplan (*ibid.*, stuk 10) en een brief van zijn voogd (*ibid.*, stuk 11) het tegendeel niet aan. Verzoeker toont evenmin aan dat het onredelijk was van de *protection officer* van het CGVS om tijdens het persoonlijk onderhoud, toen hij gewag maakte van hoofdpijn, in te gaan op zijn voorstel om af te ronden en te bekijken of er later eventueel een tweede interview nodig is. Nu dit voorstel van verzoeker zelf kwam, ziet de Raad niet in op welke wijze aldus onverantwoord veel druk op verzoeker werd gelegd, temeer nu deze vergezeld was van zijn voogd en advocaat. Dat het interview uiteindelijk, op vraag van verzoekers voogd, toch niet werd afgerond en dat een korte pauze werd ingelast, komt de Raad evenmin onredelijk voor.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld werd dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker laat overigens na te concretiseren welke bijkomende steunmaatregelen hij nog gewenst zou hebben.

Aldus slaagt hij er niet in de voorgaande vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.3.6. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift en zijn op 28 augustus 2024 neergelegde aanvullende nota een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen, en naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan - Update I*" van UNHCR van februari 2023, waarin wordt opgeroepen om Afgaanse onderdanen voorlopig niet terug te sturen naar Afghanistan.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 30 augustus 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afgaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

"Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming."

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift en aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat hij gedood zal worden door de familie van een dorpeling met wie zijn vader ruzie zou hebben gemaakt naar aanleiding van de dood van een familielid van deze dorpeling. Er zou een *jirga* zijn georganiseerd, maar de ruzie zou hierdoor niet zijn opgelost. Zo zouden zowel verzoeker als zijn vader nadien nog beschoten zijn geweest, zou er een bom zijn geplaatst naast verzoekers huis en zou de vader van verzoeker uiteindelijk zijn neergeschoten en enkele maanden nadien zijn overleden aan zijn verwondingen. De familie van deze dorpeling zou inmiddels lid zijn van de taliban.

Blijkens de bestreden beslissing wordt aan verzoekers vrees en problemen om de volgende redenen geen geloof gehecht:

“Zo dient vooreerst het volgende opgemerkt te worden. Gevraagd met wie je vader juist problemen had verklaarde je dat deze mensen in je dorp wonen en dat zij tot een bepaalde stam behoren gelinkt aan het district van Khogyani. Je noemde het “een klein stammetje”, maar wist vreemd genoeg helemaal niet hoe deze stam dan juist heet. De uitleg dat je de naam nooit vroeg (CGVS p.17) kan hierbij niet overtuigen. Je bent immers Pashtoun van etnische origine, een eeuwenoude bevolkingsgroep die over een heus tribaal systeem beschikt en waarbij je stam onlosmakelijk verbonden is met je identiteit. Het tribale systeem structureert en ordent de lokale samenleving. Ook gebruiken Pashtounen hun tribale rangorde om hun posities in conflicten en hun solidariteit te bepalen (zie “The Pashtun Tribal System” in blauwe map). Dat je wel zou weten dat deze mensen tot een andere stam behoorden maar tegelijkertijd nooit zou opgevangen of gehoord hebben over welke stam het eigenlijk ging, is dan ook bijzonder weinig aannemelijk. Voorts sprak je over een vader, genaamd N. (...), en twee zonen, N. J. (...) en W. J. (...). Of dit zijn enige twee zonen waren wist je echter evenmin. Je kon louter aangeven dat er “veel mensen” in zijn gezin waren, “veel mannen” (CGVS p.17), wat wederom erg oppervlakkig is. Daarnaast zei je dat deze mensen behalve in jouw dorp ook ergens anders woonden, maar wist je tegelijk niet waar zij ook nog woonden (CGVS p.17). Gevraagd hoe je dit wist verklaarde je dat zulke zaken ‘heel zichtbaar’ zijn in jouw dorp, waar mensen de hele dag tegenover hun huis, langs de straat of langs de begraafplaats staan (CGVS p.18). Rekening houdend met deze uitleg is het alleen maar eigenaardiger dat je noch de stamnaam noch het juiste aantal zonen van het gezin van N. (...) kent. Ook woonden de mensen waarmee je vader problemen had slechts op zo’n tien minuten of minder stappen van je huis en bouwden zij dit huis volgens jou lang geleden. Jij was destijds nog een kind maar oud genoeg om alles te begrijpen (CGVS p.17, 18). Deze mensen woonden met andere woorden verschillende jaren dichtbij jou en je familie, waardoor kan worden verwacht dat je meer concrete informatie zou kunnen geven. Gevraagd wat de vader (N. (...)) voor werk deed antwoordde je dat hij niks deed en zijn zonen geld verdienden, maar kon je dan weer niet verduidelijken wat zij deden. Zo stelde je dat zij als arbeiders werkten, “de helft iets deed en de andere helft deed iets anders”, maar zou je nooit begrepen hebben wat ze eigenlijk aan het doen waren (CGVS p.18). Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen over dorpelingen, alsook burens, met wie je vader in een ernstig conflict verwickeld raakte, plaatsen onvermijdelijk de eerste vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je asielmotieven.

Daarenboven waren ook je verklaringen over de problemen zelf weinig consistent en overtuigend. Eerst zei je namelijk dat een zekere H. (...) lang geleden ruzie maakte met je vader. Je vader was boos op hem, schold hem uit en bedreigde hem. Daarna werd H. (...) gedood en beschuldigde de familie van N. J. (...) je vader hiervan (CGVS p.18). Gevraagd waarmee je vader H. (...) bedreigde verklaarde je echter plots dat je vader ruzie maakte met N. J. (...), niet met H. (...) (CGVS p.19), maar wist je tegelijkertijd nog steeds niet te zeggen waarmee je vader hem dan bedreigde. Nochtans besloten de dorpsoudsten net om die reden (CGVS p.13) dat je vader een soort compensatiegeld moest betalen, en is het dan ook opvallend dat je niet weet welke bedreiging je vader geuit zou hebben. Verder verklaarde je dat "kort" na de dood van H. (...) een jirga (traditionele vergadering volgens Pashtunwali of de sociale code van Pashtunen) werd gehouden. Hoeveel tijd er juist zat tussen zijn overlijden en deze jirga kon je echter niet concretiseren (CGVS p.19). Daarbij verklaarde je dat tijdens deze jirga besloten werd dat je vader 800.000 Afghani moest betalen, wat hij ook deed. Door het betalen van dit bedrag mocht dat andere gezin in de toekomst geen wraak op jullie nemen (CGVS p.20). De familie van H. (...) aanvaardde dit geld maar ging, in tegenstelling tot wat bepaald werd in de jirga, alsnog over tot wraak (CGVS p.20-21). Het eerste dat volgens jou gebeurde na de jirga was immers de beschieting van je vader, waarna hij kwam te overlijden (CGVS p.21). Gevraagd hoelang na de jirga dit gebeurde valt het echter op dat je geen enkele schatting van de tijd kon maken. Je wist zelfs niet te duiden of het om dagen, weken of misschien wel jaren ging (CGVS p.21). Hierbij kan worden opgemerkt dat je tot en met de zesde graad naar school in Afghanistan. Je bleef hiervoor zelfs samen met je grootouders in je dorp terwijl je ouders in de zomer naar Kabul gingen (CGVS p.7-8). Het was bovendien een privéschool, waar de leerkrachten op tijd kwamen en (goed) voor de leerlingen zorgden (CGVS p.8). Er kan met andere woorden worden aangenomen dat je kennis had van alsook vertrouwd was met het gebruik van de kalender. Zo kon je immers ook specificeren dat je ongeveer twee jaar en half naar de madrassa ging (CGVS p.8). Daarbij volgde je gedurende twee of drie maanden zelfs een privé cursus Engels in de bazaar van Batikot. Je kan goed lezen en schrijven in het Pashtu en ook wat Engels lezen (CGVS p.9). Dat je ondanks deze mate van geschooldheid geen concreter zicht kan geven op de tijd tussen de jirga en de beschieting van je vader, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielmotieven.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de brief, die volgens jou opgesteld werd tijdens de jirga, aangeeft dat je vader op 15 juni 2020 beschuldigd werd van moord (zie vertaling brief in groene map) en verklaarde jij dat de jirga kort na de moord op H. (...) plaatsvond (CGVS p.19). Tegelijk gaf je aan dat je Afghanistan zeven of acht maanden na de dood van je vader verliet (CGVS p.21, 22), of een drietal maanden na de val van de voormalige Afghaanse regering (CGVS p.10, 22). Je vader zou dus zo'n vier maanden voor de val, die plaatsvond in augustus 2021, overleden zijn, oftewel bijna een jaar na de moord op H. (...). Dat de familie van H. (...) bijna een jaar wachtte om effectief wraak te nemen is minstens twijfelachtig, net zoals het gegeven dat je vader na deze beschieting volgens jou nog zeker meer dan een maand leefde maar je niet weet in welk ziekenhuis hij destijds verbleef. De verklaringen dat je zelf nooit bent meegegaan, dat hij naar "teveel dokters" en "teveel ziekenhuizen" ging en dat hij door andere volwassenen werd gebracht (CGVS p.22), kunnen hierbij opnieuw niet overtuigen. Je vader was gedurende die maand dat hij nog leefde immers ook soms thuis, en dat je geen enkel voorbeeld kan geven van een plaats waar hij behandeld werd of waar je familie hem van bij jullie thuis naartoe bracht, ondermijnt deze gebeurtenissen evenzeer.

Minstens even opvallend zijn je verklaringen over de gang van zaken na het overlijden van je vader, en je beweerde eigen problemen met de familie van H. (...). Zo gaf je aan dat er na de dood van jouw vader niets concreet meer gebeurde, behalve dat de taliban de macht overnam en de familie van H. (...) "gewapend" werden (waarbij de bedenking gemaakt kan worden dat ze eerder ook al gewapend waren), alsook "een soort van taliban" (CGVS p.22, 24). Je moeder werd bang, want meisjes en vrouwen uit het dorp zeiden tegen haar dat deze mensen van plan waren om hetzelfde met jou te doen zoals met je vader (CGVS p.23, 24). Je verklaarde dat je moeder je de eerste dagen nadat ze dit hoorde nergens naartoe liet gaan, maar dat je niet elke dag kon thuisblijven (CGVS p.24-25). Het was weliswaar niet meer "vrolijk" en niet meer zoals vroeger (CGVS p.25). Gevraagd of deze mensen (de familie van H. (...)) jou destijds ooit rechtstreeks bedreigden, antwoordde je dat je hen deze kans niet hebt gegeven (CGVS p.25), wat echter niet klopt. Je was na de dood van je vader en na de val van de Afghaanse regering immers nog verschillende maanden in jouw land (zie supra). Bovendien ging je naar school tot aan je vertrek (CGVS p.8) en bleef je daarnaast ook nog je sport beoefenen, beiden op zo'n twintig minuten of meer stappen van je thuis (CGVS p.8, 9). De verklaringen dat je 'op een discrete manier' naar school ging, gezien dit tegen de beslissing van je mama was, en dat je mama je niet meer naar school liet gaan maar jij toch bleef gaan omdat je geïnteresseerd en gemotiveerd was (CGVS p.9), houden hierbij allesbehalve steek. Indien je vader immers werkelijk vermoord werd door de familie van H. (...), deze familie intussen een soort taliban waren geworden (die nota bene de macht hadden gegrepen) én er geruchten de ronde deden dat ze met jou hetzelfde wilden doen (zie supra), is het volstrekt onaannemelijk dat je toch naar school zou blijven gaan zijn, alsook je sport bleef beoefenen én desondanks zelf geen problemen kende. Dat deze mensen aan iedereen over jou vroegen, bij de taliban aangesloten waren en macht hadden (CGVS p.25), zijn elementen die dit alles alleen maar onwaarschijnlijker maken. Daarenboven verklaarde je tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat je in deze periode "voortdurend binnenshuis" bleef en "ondergedoken leefde" (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ d.d.24.05.2023 vraag 3.5), een flagrante tegenstrijdigheid die de ongeloofwaardig van jouw eigen problemen wederom bevestigt. Ook gaf je tijdens dit interview aan dat je gedurende deze periode op

verschillende plaatsen in jouw dorp, Lande Nawaqel, verbleef, terwijl je aan het CGVS dan weer liet verstaan dat je in jouw dorp enkel in jouw eigen huis was en daarnaast ook bij verre familie in Saracha onderdook (CGVS p.25-26). Je was naar eigen zeggen "soms daar, soms thuis", maar de meeste tijd heb je toch in je eigen dorp doorgebracht voor je vertrek (CGVS p.26). Dat je enerzijds onderduikt maar anderzijds toch hoofdzakelijk in je dorp bent gebleven en zelfs je school en sport verderzette, raakt werkelijk kant noch wal. Het hoeft dan ook weinig betoog dat dit alles bijzonder weinig coherent en consistent is, en de bedrieglijkheid van je asielrelaas louter benadrukt.

Daarbij is het compleet onduidelijk om welke reden deze mensen jou net zoals je vader zouden willen vermoorden, en kon jij ook hier geen overtuigend antwoord op geven (CGVS p.25). Gevraagd of andere familieleden van jou ook problemen hadden met deze mensen stelde je dit niet te weten omdat je altijd te kort met je moeder spreekt en slechts over dagelijkse problemen (CGVS p.25), hetgeen niet alleen een opvallend ontwijkend maar ook ongeloofwaardig antwoord is. Wat er ook van zij, in de tijd dat jij er zelf nog was hadden deze mensen volgens jou één keer een gevecht met je vader waar ook je paternale ooms bij waren (CGVS p.25), maar verder hadden je ooms kennelijk geen ernstige problemen. Nochtans zijn zij de broers van je vader en zouden ze, net zoals jij over jezelf beweert, eveneens in aanmerking kunnen komen om je familie nog meer schade toe te brengen (CGVS p.25), en is het dan bizar dat dit totaal niet aan de orde is. In diezelfde context kan nog opgemerkt worden dat je ook beweerde een keer beschoten te zijn en dat een andere keer een bom geplaatst werd bij de deur van jullie huis (CGVS p.15). Dit gebeurde volgens jou allebei lang geleden, nog voor de dood van je vader (CGVS p.23). Dat je familie ondanks de ernst van dergelijke incidenten toch gewoon in jullie dorp bleef wonen, valt eveneens moeilijk te geloven. Zoals eerder aangehaald brachten je vader, moeder, broers en zussen soms de zomer in Kabul door. Ze huurden er een huis en je vader kon er makkelijk werk vinden als arbeider – hij was immers een hele goed metselaar – en geld verdienen (CGVS p.7). Je familie was dus bekend met deze stad en had er toevlucht kunnen zoeken. Bovendien woont ook één van je tantes langs vaderszijde in Kabul en woont zowat je hele familie langs moederszijde in Pakistan (CGVS p.14). Je grootouders leven dan weer in Saracha zoals andere verre familieleden, de plaats waar ook jij zou "ondergedoken" zijn (CGVS p.14). Je familie beschikte met andere woorden over een divers netwerk waarop ze beroep konden doen om aan de problemen in jullie dorp te ontsnappen. De vaststelling dat ze dit niet deden holt de geloofwaardigheid van je asielrelaas onvermijdelijk verder uit.

Gelet op wat voorafgaat heb je niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat je er een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet jou zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die je neerlegde ter ondersteuning van jouw verzoek kunnen de beoordeling omtrent je verzoek niet wijzigen. De kopieën van de taskara's of Afghaanse identiteitsbewijzen van je vader en moeder kunnen immers hooguit je verklaarde Afghaanse nationaliteit en identiteit ondersteunen. De brief die opgesteld werd tijdens de jirga geeft louter aan dat een zekere Dawood, zoals je vader heet, beschuldigd werd van het vermoorden van "onbekende personen" en hiervoor 800.000 afghani moet betalen. Niet alleen is het vreemd dat er in deze brief over het vermoorden van meerdere personen gesproken wordt, maar ook wordt erin gesteld dat deze Dawood een inwoner is van een dorp genaamd Kaan aw Qatarghay in het district Rodat (zie vertaling brief in groene map). Nochtans verklaarde jij dat jij en je familie, en dus ook je vader, in het dorp Lande Nawaqel in het district Batikot woonde, wederom een inconsistentie die verder afbreuk doet aan je asielrelaas. Minstens even noemenswaardig is dat in deze brief aangegeven wordt dat Nadir Khan, aan wiens familie je vader het geld moest betalen, "een inwoner van de provincie Kabul is die momenteel in de provincie Nangarhar woont". Dat hij in hetzelfde dorp als je vader woonde (zoals jij immers beweerde, zie supra) wordt raar genoeg niet gezegd, en ook het gegeven dat hij oorspronkelijk afkomstig is van Kabul, iets wat jij helemaal niet geweten zou hebben (zie supra), is bijzonder opvallend. Zelfs als zou je je in Afghanistan niet bewust geweest zijn van de afkomst van de familie waarmee je vader zulke problemen had (hetgeen in herhaling erg onaannemelijk is), dan had je deze informatie met andere woorden ook zelf uit deze brief kunnen halen. De vaststelling dat je dit niet deed bevestigt alleen maar dat je asielmotieven verzinsels zijn, net zoals de inconsistenties tussen je verklaringen en de inhoud van de brief. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van je asielrelaas te herstellen. Hetzelfde geldt voor de foto's van je vader, waarvan één foto na zijn overlijden zou gemaakt zijn. Een enkele foto van een lichaam zegt immers niets over wanneer, waar en in welke omstandigheden de persoon in kwestie zou overleden zijn."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België, zijn psychologische problemen en zijn betoog over het gebrek aan objectieve, betrouwbare landeninformatie en de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die hiermee gepaard gaan. Zij staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan niet. De (overige) algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan in zijn aanvullende nota wordt gerefereerd, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker of op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan bijgevolg evenmin volstaan om deze feiten aan te tonen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen kennen met de familieleden van een dorpeling met wie zijn vader ruzie had en die inmiddels lid zijn van de taliban.

In zijn verzoekschrift en aanvullende nota gaat verzoeker tevens in op zijn (vermeende) nood aan internationale bescherming omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Wat dit betreft, wijst de Raad erop dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

In de "*Country Guidance*" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61), bijtreden.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende pertinente overwegingen:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de

specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot ruim 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je ging er tot en met de zesde graad naar school, zo'n twee jaar naar de madrassa, en beoefende ook een lokale gevechtssport genaamd "wushu" (CGVS p.7, 8, 9). Je hebt nog contact met je familie in Afghanistan die in Saracha bij verre familieleden zouden verblijven (CGVS p.10), al kan hierbij opgemerkt worden dat gezien er geen geloof wordt gehecht aan je asielrelaas, ook de verhuis van je familie uit je eigen dorp twijfelachtig is. Wat er ook van zij, je netwerk in Afghanistan is in elk geval ruim genoeg daar ook je grootouders, je paternale oom Y. K. (...), en soms ook je andere twee paternale ooms, in Saracha zouden verblijven (CGVS p.6). Daarnaast heb je nog een paternale tante in Kabul, waar tevens je eigen ouders in het verleden geregeld de zomer doorbrachten (CGVS p.7, 14). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Voorts gaf je zelf aan dat er, naast je verklaarde problemen met (of vrees voor) de dorpelingen die je vader viseerden, geen andere redenen zijn waarom je niet zou kunnen of willen terugkeren naar Afghanistan (CGVS p. 26). Verder geef je evenmin blijk van een daadwerkelijke verwestering, noch maak je in concreto aannemelijk dat in jouw hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor je bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én gevisieerd of vervolgd. Ook louter op basis van de duur van je verblijf in België (op dit ogenblik één jaar) kan niet worden aangenomen dat je niet langer bekend zou zijn of voeling zou hebben met de Afghaanse waarden en normen waarmee je vertrouwd was bij je vertrek."

Ondanks het feit dat verzoeker op 14-jarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden bijna 17 jaar oud is, spreekt *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure') en verklaarde dat hij in Afghanistan tot en met de zesde graad naar school en twee jaar naar de *madrassa* is gegaan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-9, en adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 11). Hij verklaarde verder nog dat hij nog één keer per maand contact heeft met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 10), zodat kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een ondersteunend netwerk in Afghanistan. Bovendien kan aan de problemen die hij en zijn vader in Afghanistan hebben gekend met de taliban geen geloof worden gehecht, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat zijn vader daar ook niet zou verblijven. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (bijna 15 jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van bijna twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze waarden en normen (of de thans geldende regels van de *sharia*) niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 16 jaar (bijna 17 jaar) oud is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij zijn best doet om zijn leven op te bouwen in België, dat hij op school wordt geprezen voor zijn inzet, dat hij een respectvolle houding heeft naar verschillende culturen, meisjes en jongens toe en heel graag wordt gezien, dat hij hier "vrolijk rondtoert met zijn fiets als een echte Vlaming", dat hij een enthousiast lid is van een lokale turnclub en dat hij vaak *TikTok* gebruikt. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift zijn individueel begeleidingsplan (stuk 10), een brief van zijn voogd (stuk 11), brieven van zijn leerkrachten (stuk 12), een inschrijvingsbewijs van zijn turnclub (stuk 13) en *printscreens* uit zijn sociale media (stuk 14). In zijn aanvullende nota stelt verzoeker nog dat hij succesvol een "*Mind Spring cursus*" heeft afgerond en dat hij een vriendinnetje heeft en dat hij een mooie vriendschapsband heeft mogen opbouwen met zijn buddy. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn aanvullende nota een certificaat, brief en foto van *Mind Spring* in verband met een door hem gevolgde cursus (stuk 4), een foto waarop hij met zijn vriendin te zien is (stuk 5) en een verslag van zijn buddy (stuk 6). Hij voegt bij deze aanvullende nota tevens vele steunbrieven van leerkrachten en begeleiders die zouden bevestigen dat hij ondanks zijn psychologische moeilijkheden "een heel groot doorzettingsvermogen, leergierigheid en wil om zich te integreren in de Belgische samenleving" heeft (stukken 7-12). De Raad wijst erop dat dit alles weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker

maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen, fietsen, turnen en actief zijn op sociale media dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Dit kan evenmin blijken uit de loutere omstandigheid dat hij succesvol een "*Mind Spring cursus*" heeft afgerond, een vriendinnetje zou hebben – louter uit de voorgelegde foto kan overigens niet blijken dat hij daadwerkelijk een relatie heeft met dit meisje – en een vriendschapsband heeft mogen opbouwen met zijn buddy.

Verzoeker laat voorts na zijn beweringen in zijn verzoekschrift dat mensen in Afghanistan, "*net als lokale Taliban*", op de hoogte zullen zijn van zijn verblijf in Europa omdat dit onder meer kan blijken uit "*zijn houding, zijn telefooninhoud, zijn kapsel, zijn accent, zijn moeilijkheden om zich aan te passen*" verder uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Aangaande de door verzoeker ingeroepen psychische moeilijkheden merkt de Raad nog op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "*wil van God*". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afgaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, p. 92-94). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. Te dezen maakt verzoeker in zijn verzoekschrift gewag van piekeren, slaapproblemen, nachtmerries, schreeuwend wakker worden, stress en angst. Hij zou hiervoor om de twee weken naar een psycholoog gaan en als coping mechanisme vele uren op zijn gsm spenderen. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift een brief van Fedasil van 26 juli 2023 (stuk 8), een kennisgeving aan het CGVS (stuk 9), zijn individueel begeleidingsplan (stuk 10) en een brief van zijn voogd (stuk 11). In zijn aanvullende nota stelt verzoeker nog dat hij enige tijd heeft verbleven in het Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers en dat hij bijzonder labiel, emotioneel en kwetsbaar blijft, ter staving waarvan hij een verslag van het CIBA-team van het Rode Kruis Vlaanderen van 20 augustus 2024 bij zijn aanvullende nota voegt (stuk 3). Hij wijst er in deze aanvullende nota ook op dat hij bijzonder weinig eet en vaak vraagt om op de weegschaal te staan en dat dit kan leiden tot nog ernstigere psychologische problemen en zelfverwaarlozing. De Raad onderstreept dat in de voorgelegde stukken de door verzoeker aangehaalde problemen slechts op algemene wijze worden aangehaald, zonder dat een duidelijke medische diagnose wordt gesteld. Bovendien blijkt uit de (overige) door verzoeker neergelegde documenten dat hij er, ondanks zijn psychische moeilijkheden, in is geslaagd om regelmatig aanwezig te zijn op school, te sporten, een vriendschapsband op te bouwen en een relatie aan te gaan (zie *supra*). Uit het geheel van de stukken die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden, kan dan ook niet worden opgemaakt dat in hoofde van verzoeker op heden risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn. Tot slot wordt opgemerkt dat noch verzoeker, noch zijn advocaat of zijn voogd tijdens het persoonlijk onderhoud melding hebben gemaakt van een vrees in hoofde van verzoeker voor vervolging door zijn familie en/of de samenleving omwille van psychische problemen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij niet over geldige Afghaanse reisdocumenten beschikt en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als een existentiële vijand van het emiraat (zie tevens: stukkenbundel verzoeker, stukken 4-7), is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker voert voorts een algemeen betoog over het passeren van *checkpoints* op zijn terugreis, waarbij er ondervragingen zijn en controles op de inhoud van de gsm, doch hij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen of aan te tonen dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de foto's, video's, contacten, muziek en sociale media-accounts die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn *smartphone*. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer '*professionals*' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nr. 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een ruraal gebied waar enkel Pashtunen wonen en er sprake zou zijn van een "*diepgewortelde salafistische ideologie*", met name het district Batikot van de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals onder meer de taliban, *Islamic State Khorasan Province*, Tehrik-e Taliban Pakistan en het Haqqani-netwerk. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij

de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolgung waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een jongeman van bijna 17 jaar die nog maar bijna twee jaar in België is en die in Afghanistan een groot deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school en de *madrassa* ging en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt bij terugkeer naar Afghanistan problemen te zullen kennen met de familieleden van een dorpeling met wie zijn vader ruzie had en die inmiddels lid zijn van de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen

of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen – die er voor zou zorgen dat hij zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak – benadrukt, wijst de Raad op wat *supra*, onder punt 2.3.7, werd geoordeeld, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aanreikt waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de beperkte financiering en de bevrozing van financiële tegoeden het rechtstreekse gevolg is van het feit dat de taliban aan de macht gekomen zijn in Afghanistan en er een strikt conservatief en islamitisch bewind voeren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto* regering aanwezig is, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen. Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad verwerende partij bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op

een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN